

De pel.lícula

He observat que el fet de qualificar de "País" el curiós estat de les autonomies, esquitllant la denominació consagrada per l'ús i per l'abús, provoca malestar a segons qui, com si es tractés d'una traïció.

Però és que el país és peculiar, desconcertant, contradictori... Un conjunt de diferències tan accentuades que, quan se'l vol convertir en un model de coherència i d'unitat, la feïnada és grossa. Ara mateix —o fa ben poc— amb motiu de les eleccions municipals arreu i autonòmiques segons on, han passat unes quantes coses d'aquelles que no se sap si fan pensar o bé que és millor distraure-se'n i fer veure que no te n'adones.

El cas de Marbella, per exemple. En serà alcalde, per majoria absoluta, el senyor Jesús Gil i Gil, que no s'ha fet famós en el camp de la política, sinó en els camps de futbol. El senyor Gil i Gil ha adquirit celebritat per la seva verbola, per una incontinència oral que el predisposa a engegar-les pels descosits, amb el convenciment que diu frases molt agudes. El fundador i president d'un partit que se'n diu *Grupo Independiente Liberal*. Les sigles d'aquesta organització, GIL, són un prodigi d'astúcia, tan eficaç en el medi on ha tingut lloc el fenomen que ha arrasat, materialment, les altres forces contendents i ha obtingut el 64'66% dels vots.

A més a més, el senyor Gil

i Gil té un programa, que ningú no es pensi que només juga amb els jocs de lletres. Diu que vol convertir Marbella en una ciutat tipus Hollywood, la qual cosa demostra la volada dels seus ideals i, per deducció lògica, la dels seus votants.

Suposo que la notícia és bona per a les anomenades revistes del cor, que tenen un material inestimable en la *jet-set* de la Costa del Sol. Si no és que han pres, sense voler-ho, un protagonisme polític que les podria perjudicar. Precisament aquestes darreres setmanes, un dels personatges més retratats en aquesta mena de premsa, la senyora Gunilla Von Bismarck, ha estat acusada de presumir de propietària d'uns castells que no són d'ella. Ara, amb el nou enfocament que es proposa el senyor Gil i Gil (del GIL), centrat en un model americà que deu molt a l'escenografia, l'aristòcrata alemanya es podrà fer pintar castells a les parets, i a veure qui li'n discuteix els drets de mestressa.

Per cert —i ja que en parlem—, ¿oi que la senyora Gunilla Von Bismarck sembla sovint una peça d'untillatge escènic, molt apropiada per al conjunt filmic somiat pel nou cabdill polític? Segons com es miri, tot lliga.

Pere Calders

Crist i Mahoma, fills de Marx

Qui ho diu, que amb la caiguda de les dictadures comunistes se'ns ha acabat la feina? A Algèria l'integrisme ho posa difícil al successor de Boumediene. Tot i que als nostres veïns de migdia, dins del fanatisme generalitzat al sud, no sabem massa bé per què, els fem més prop de la modestíssima democràcia nostra que no als altres. Als altres, els que formen allò que els ingenus ara en diuen el Sud, com abans en deïem el Tercer Món; com si el Sud, i abans el Tercer Món, no pogués aparèixer en qualsevol punt de la rosa dels vents.

Per exemple al nord, a Polònia. Pel nord ha circulat aquests dies el papa de Roma, polonès. Un personatge que ha fetes bones les carretades de papes italians, bescantats per monopolitzar el tron de sant Pere per tota mena de progressistes.

Aquest personatge, no se sap si més sinistre o més primari, de sobte ens ha fet adonar que el sud pot ser perfectament al nord: amb un integrisme que no és superior, no exagerem, però tampoc inferior —no perdonem l'integrisme islàmic—, vol que l'Església i l'estat no se separin.

Vol instaurar a Polònia, o bé reinstaurar-hi, el sistema polític-religiós que el franquisme resumia en aquella dita estampada a totes les monedes: "Cabdill d'Espanya per la gràcia de Déu". No per la gràcia de les urnes, o de la força, o de les circumstàncies, sinó

per la gràcia del mateix, propi i personal Déu: directament de Déu a la presidència. Va dir el cabdill dels catòlics, a Polònia, no fa ni quinze dies: "La neutralitat ideològica entesa com a eliminació de la dimensió del sagrat en la vida social i pública equival a convertir en ateu l'estat i la vida social". És força matussera, força polonesa en el sentit racista de l'expressió, la identificació de l'Estat amb la cosa social i pública; tant, que fins el menys primifilat veu com elimina la possibilitat dels estats dits democràtics: aquells que, en haver-se declarat neutrals en la qüestió d'aquest o aquell Déu, fan possible que en la vida social i pública dels seus ciutadans pugui haver-hi tota mena de déus, de Marx a Jesús passant per Mahoma, del Comunisme al Consumisme passant per l'Ecologia, de l'Estat providència a la supressió de l'Estat.

Aquest Khomeïni romano-polonès, aquest cabdill de Déu per la gràcia de Déu, com que s'ha cregut que les dictadures comunistes han caigut només gràcies a ell, és a dir a Déu, es pensa tenir dret a instal·lar-hi el seu Déu i a substituir-hi Marx per Jesús.

D'aquesta mena d'operacions els cristians amb dos dits de coneixement ja fa segles que en diuen desvestir un sant per vestir-ne un altre.

Ramon Barnils

